

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zagrebu
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj: Kv II-1312/2025-5
Kir-1634/2023

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Županijski sud u Zagrebu, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vidjak, kao predsjednice vijeća, te Gordane Mihele Grahovac i Irene Kvaternik, kao članica vijeća, uz sudjelovanje sudske savjetnice Katarine Belančić kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv 1. osumnjičene Marije Livaić i dr. zbog kaznenih djela iz članka 246. stavka 1. i 2. i dr. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 114/22. i 114/23.; dalje u tekstu - KZ/11.), odlučujući povodom žalbe oštećenika kao tužitelja, podnesene protiv rješenja suca istrage poslovni broj Kir-1634/2023 od 4. lipnja 2025., na sjednici vijeća održanoj 4. rujna 2026.,

r i j e š i o j e

Odbija se žalba oštećenog kao tužitelja Dobroslava Šimovića kao neosnovana.

Obrazloženje

1. Rješenjem suca istrage poslovni broj Kir-1634/2023 od 4. lipnja 2025., na temelju članka 213.c stavka 3. (pravilno bi bilo članka 225. stavka 3.) Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 91/12. – odluka Ustavnog suda, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17., 126/19., 80/22., 36/24., 72/25. i 13/26.; dalje u tekstu - ZKP), odbijen je kao neosnovan prijedlog za provođenje istrage oštećenog kao tužitelja Dobroslava Šimovića od 29. kolovoza 2023., protiv 1. osumnjičene Marije Livaić, 2. osumnjičene Dijane Malobabić i 3. osumnjičenog Nevena Livaića, zbog kaznenog djela zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 1. i 2. KZ/11., kaznenog djela prijevare u gospodarskom poslovanju iz članka 247. stavka 1. i 2. KZ/11., kaznenog djela davanja lažnog iskaza iz članka 305. KZ/11. i kaznenog djela zlouporabe položaja i ovlasti iz članka 291. stavka 1. i 2. KZ/11.

2. Protiv navedenog rješenja pravovremenu žalbu podnio je oštećeni kao tužitelj Dobroslav Šimović osobno, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, „povrede procesnih odredbi i povrede odredbi materijalnih propisa“. U bitnome navodi da je sudac istrage propustio analizirati sve relevantne činjenice u predmetnom

postupku. Također, iznosi detaljnu genezu poslovnog odnosa njega i 1. osumnjičenice, slijedom čega upire na postojanje osnovane sumnje u počinjenje inkriminiranih kaznenih djela. Među ostalim, predlaže „uvažiti žalbu i podignuti optužnicu“.

3. Žalba nije osnovana.

4. Suprotno žalbenim navodima, osnovano je sudac istrage odbio prijedlog oštećenika kao tužitelja za provođenjem istrage protiv 1. osumnjičene Marije Livačić, 2. osumnjičene Dijane Malobabić i 3. osumnjičenog Nevena Livačića, zbog kaznenih djela iz članka 246. stavka 1. i 2. KZ/11., članka 247. stavka 1. i 2. KZ/11., članka 305. KZ/11. i članka 291. stavka 1. i 2. KZ/11.

5. Prvenstveno, nije u pravu oštećeni kao tužitelj Dobroslav Šimović kada osporava zakonitost pobijanog rješenja. Naime, provođenje istrage u kaznenom postupku nije moguće bez prethodnog postojanja zakonom propisanog standarda u vidu osnovane sumnje u počinjenje terećenog kaznenog djela. Međutim, osnovana sumnja ne može se temeljiti na pretpostavkama ili općenitim indicijama, već mora proizlaziti iz konkretnih, jasno određenih i objektivno provjerljivih činjenica koje upućuju na počinjenje kaznenog djela od strane određene osobe. Upravo takav kvalitativni prag predstavlja temeljnu pretpostavku za legitimno zadiranje u prava osumnjičenika. Provođenje istrage bez postojanja osnovane sumnje bilo bi protivno ne samo načelu zakonitosti, već i načelu razmjernosti, prema kojem svaka radnja ili mjera ograničenja slobode ili prava mora biti razmjerna naravi potrebe za ograničenjem u svakom pojedinom slučaju.

6. U tom smislu, pravilno je sudac istrage zaključio kako u konkretnom slučaju na strani 1. osumnjičene Marije Livačić, 2. osumnjičene Dijane Malobabić i 3. osumnjičenog Nevena Livačića ne egzistira dostatan stupanj osnovane sumnje na počinjenje inkriminiranih kaznenih djela.

6.1. Najprije, govoreći o kaznenom djelu zlouporabe povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavka 1. i 2. KZ/11., isto čini onaj tko u gospodarskom poslovanju povrijedi dužnost zaštite tuđih imovinskih interesa koja se temelji na zakonu, odluci upravne ili sudbene vlasti, pravnom poslu ili odnosu povjerenja i na taj način pribavi sebi ili drugoj osobi protupravnu imovinsku korist te time ili na drugi način onome o čijim se imovinskim interesima dužan brinuti prouzroči štetu. U tom smislu, iz činjeničnog opisa predmetnog djela proizlazi da se eventualne nepravilnosti u postupanju 1. osumnjičene Marije Livačić u bitnome odnose na donošenje poslovnih odluka. Međutim, prema ocjeni ovoga vijeća, iz okolnosti konkretnog slučaja ne proizlazi da je 1. osumnjičenica, kao direktorica društva „Agrotours j.d.o.o.“, bila dužna štiti imovinske interese oštećenika kao tužitelja u smislu članka 246. KZ/11. Naime, dužnost zaštite imovinskih interesa koja proizlazi iz njezina položaja direktorice trgovačkog društva odnosila se na imovinske interese društva kao zasebnog pravnog subjekta, a ne na imovinske interese pojedinog člana društva. U tom smislu, zaštita interesa članova trgovačkog društva u okolnostima kakve proizlaze iz predmetnog činjeničnog supstrata primarno je uređena pravilima prava trgovačkih društava i obveznog prava, a ne kaznenopravnim normama. Naime, eventualne povrede dužnosti povezane s upravljanjem društvom, vođenjem njegovih poslova ili raspolaganjem imovinom društva prije svega predstavljaju pitanje unutarnjih odnosa između članova društva te njihove odgovornosti prema samome društvu kao

zasebnom pravnom subjektu. Takve se povrede pravno valoriziraju primarno kroz institute i postupke predviđene mjerodavnim odredbama Zakona o trgovačkim društvima i drugim oblicima građanskopravne zaštite, dok kaznenopravna intervencija dolazi u obzir tek iznimno, kada su ostvarena zakonska obilježja konkretnog kaznenog djela.

6.2. Nadalje, govoreći o kaznenom djelu prijevare u gospodarskom poslovanju iz članka 247. stavka 1. i 2. KZ/11., pravilno sudac istrage navodi kako u konkretnom slučaju nije utvrđeno postojanje prijevarne namjere kao konstitutivnog elementa inkriminiranog kaznenog djela. Naime, distinkcija između građanskopravnog odnosa i kaznenog djela prijevare u gospodarskom poslovanju, među ostalim, ogleda se upravo u postojanju prijevarne namjere, koja mora postojati već u trenutku sklapanja ugovora, odnosno preuzimanja obveze. U konkretnom slučaju, na nepostojanje prijevarne namjere upućuje i okolnost da je 1. osumnjičena Marija Livaić oštećenom kao tužitelju Dobroslavu Šimoviću nudila povrat novčanog iznosa koji je ovaj prethodno pozajmio društvu.

6.3. U odnosu na kazneno djelo zlouporabe položaja ili ovlasti iz članka 291. stavka 1. i 2. KZ/11., valja kazati kako, posebno uzevši u obzir sve gore navedeno, iz spisu priležeće dokumentacije ne proizlazi dostatan stupanj osnovane sumnje da bi 1. osumnjičenica postupala s namjerom da sebi ili drugome pribavi korist, odnosno da oštećenom kao tužitelju Dobroslavu Šimoviću prouzroči štetu. Stoga u konkretnom slučaju nisu učinjeni vjerojatnim alternativni modaliteti postupanja koji predstavljaju konstitutivne sastavnice zakonskog opisa predmetnog kaznenog djela, niti postoji dostatna činjenična osnova za zaključak o postojanju namjere kao nužne voljne sastavnice kaznenog djela, odnosno odgovarajućeg subjektivnog odnosa osumnjičenice prema zakonom propisanoj posljedici.

6.4. Konačno, u odnosu na kazneno djelo davanja lažnog iskaza iz članka 305. KZ/11., iako, sukladno članku 305. stavku 2. KZ/11., stranka u postupku može biti počinitelj tog kaznenog djela, za ostvarenje njegovih obilježja potrebno je da se na takvom iskazu temelji konačna odluka u postupku. Budući da je ovo vijeće utvrdilo da parnični postupak koji se među strankama vodi pod poslovnim brojem P-12303/2019 još uvijek nije pravomoćno okončan, to nisu ostvarena obilježja bića navedenog kaznenog djela.

7. Zaključno, s obzirom na to da u odnosu na 1. osumnjičenu Mariju Livaić nije utvrđeno postojanje osnovane sumnje da je počinila kaznena djela koja joj se stavljaju na teret, navedeno posljedično vrijedi i za 2. osumnjičenu Dijanu Malobabić i 3. osumnjičenog Nevena Livaića, za koje se, prema navodima oštećenika kao tužitelja, tvrdi da su pomagali 1. osumnjičenici prilikom počinjenja predmetnih kaznenih djela.

8. Kako pobijano rješenje sadrži jasne, potpune i dostatne razloge o svim odlučnim činjenicama, pri čemu među iznesenim razlozima nema proturječnosti niti drugih nedostataka koji bi onemogućavali ispitivanje pravilnosti i zakonitosti pobijanog rješenja, to nije ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP, na koju oštećenik kao tužitelj sadržajno upire u žalbi.

9. Dakle, s obzirom na to da žalbenim navodima nisu dovedeni u dvojbu ispravnost i zakonitost pobijane odluke, a ispitivanjem pobijanog rješenja nisu nađene povrede iz

članka 494. stavka 4. ZKP na koje sud pazi po službenoj dužnosti, valjalo je na temelju članka 494. stavka 3. točke 2. ZKP odlučiti kao u izreci ovoga rješenja.

U Zagrebu, 4. rujna 2026.

PREDSJEDNICA VIJEĆA:

Lidija Vidjak

Broj zapisa: **9-3088c-a81cf**

Kontrolni broj: **03ff0-80e3f-a1ef9**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.